

Wakan

Paul Pama

Wakan

Tweede (herziene) druk, maart 2018

Auteur: Paul Pama

Omslag & layout: isontwerp.nl, Eindhoven

Uitgeverij: Brave New Books, Amsterdam

ISBN: 9-789402-169560

© Paul Pama 2017

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

www.paulpama.com

'All matter is merely energy condensed to a slow vibration.
We are all one consciousness experiencing itself
subjectively. There is no such thing as death. Life is only a
dream and we are the imagination of ourselves.'

BILL HICKS

1

Het meisje stak de straat over zonder van haar mobiele telefoon op te kijken. Floyd trapte op de rem, maar kon niet voorkomen dat hij met zijn bumper haar achterwiel aantikte. Ze maakte een halve pirouette en smakte met fiets en al tegen het asfalt. Geschrokken duwde Floyd de autodeur open.

‘Gaat het?’ riep hij, terwijl hij zijn gordel los klikte. ‘Ik had je niet gezien!’

Eén tel staaarde ze hem met zwart omrande ogen aan. Voor zover hij kon zien, bloedde ze niet.

‘Waar is mijn telefoon?’

‘Jouw telefoon? Is het niet belangrijker hoe het met jou gaat?’ Hij reikte haar de hand, die ze afsloeg. Ze kwam overeind en raapte haar mobieltje op.

‘Fuck, alweer een barst in het scherm.’

‘Ik schrok me rot! Heb jij enig idee hoe gevaarlijk het is om op de fiets te appen?’

Ze draaide haar ogen omhoog en trok een gezicht alsof ze die preek al talloze keren aan zich voorbij had laten gaan. Haar neusringetje schitterde in de laatste stralen avondzon.

‘Whatever. Wees maar blij dat mijn mobiel nog werkt. Anders had jij een nieuwe mogen betalen.’

‘Pardon?’

Ze zette haar fiets rechtop. Het spatbord was flink verbogen, het rode achterlicht lag aan gruzelementen. Floyd negerend, herstelde ze met enkele tikken provisorisch de schade.

‘Goed, dan laten we het hierbij,’ zei Floyd, inmiddels meer geïrriteerd over haar asociale houding dan over het ongeval zelf. ‘Volgende keer beter uitkijken als je oversteekt.’

De pubermeid zat alweer op fiets, één hand aan het stuur en append met de andere. Ze stak nog net niet haar middelvinger omhoog.

Hoofdschuddend inspecteerde hij de bumper van zijn Audi. Hij had geluk gehad, dit had een stuk slechter kunnen aflopen. Of liever gezegd, zij mocht blij zijn dat hij zo snel had gereageerd. En dat terwijl hij met zijn hoofd nog bij de laatste beurstransactie van de dag zat, die hem tot stevig overwerk had gedwongen. Een particuliere belegging van drie miljoen euro in een kolencentrale die naast een groot natuurgebied gebouwd zou gaan worden. Ondanks Floyds negatieve advies, vanwege de lopende milieuprocedures en ander gedoe, had de klant zijn zin doorgedrukt. Hij moest er niet aan denken dat juist deze transactie zijn carrière om zeep zou helpen.

Stapvoets reed Floyd de laatste kilometer naar huis. Hij had de meid met de neusring niet herkend, maar wie kende hij hier dan wel? In de twee jaar die hij met zijn vrouw en dochter in deze kleinschalige nieuwbouwwijk woonde, had hij met welgeteld één bewoner een meer dan oppervlakkige band opgebouwd. Helaas was juist die buurman vorige maand verhuisd. Sindsdien wachtte het huurhuis, dat door een grasveldje van Floyds woning werd gescheiden, op nieuwe bewoners.

De straat was leeg, ondanks de redelijke nazomeravond temperatuur. In de lage beukenhagen, die per order van de architect alle voortuintjes van de stoep scheidden, kleurden de eerste blaadjes oranje. Blij dat hij weer thuis was, parkeerde Floyd zijn auto op de oprit achter de Mini van zijn vrouw. Binnen hing hij zijn jas aan de kapstok en nam zijn positie met gespreide armen onderaan de trap in, waar zijn zevenjarige dochter klaar stond om zich vanaf de zevende trede in zijn armen te laten vallen. Elk jaar klom ze één trede hoger.

‘Papa!’

‘Anna!’

Dit waren de momenten die hij voor geen goud wilde missen. De oprechte blijdschap van zijn oogappel deed hem alle stress van de dag voor even vergeten.

Knuffelend liepen ze de woonkamer in. Yvonne trok net een pizza uit de oven.

‘Sorry, schat,’ zei zijn vrouw, nadat ze hem met een kus had begroet, ‘het liep uit op het werk. Ik had geen tijd meer om boodschappen te doen.’

‘Geeft niet, ik ben ook later dan gepland. Hebben jullie al gegeten?’

‘Een half uur geleden.’

Met Anna op schoot verorberde hij de rijkelijk met kaas, tomaat en taaie salami belegde diepvriespizza. Daarna bracht hij zijn dochter naar bed, een ritueel dat veel geduld vergde, omdat het meisje moeilijk insliep en haar vader daarom langdurig moest voorlezen. Tijdens het derde boek probeerde hij zich een voorstelling te maken van Anna als puber. Dat viel nog niet mee. Zou ze brutaal worden? Lastig en onhandelbaar? Waarschijnlijk nog net zo stijfkoppig als nu, dat zat er stevig ingebakken. Maar hoe ze zich ook zou ontwikkelen, hij zou haar in elk geval verbieden haar mobiel op de fiets te gebruiken.

Halverwege de avond, terwijl hij met de laptop op schoot de laatste ontwikkelingen op de beurs in de gaten hield en zijn vrouw langzaam wegdommelde bij een Amerikaanse misdaadserie, werd zijn aandacht getrokken door een luid gepiep, dat hij herkende als het waarschuwingssignaal van een achteruit rijdend voertuig.

Hij stond op en liep naar het zijraam dat uitzicht op het leegstaande huis bood. Een grote, donkere bestelbus kwam op het grasveldje tot stilstand.

‘Wat krijgen we nou,’ mompelde Floyd, licht verontwaardigd over de schending van de verkeersregels en het gras.

Kreunend rekte Yvonne zich uit. ‘Ik ga naar bed. Kom je ook?’

‘Ik kom er zo aan.’

Twee mensen stapten uit de bestelbus. Een breed geschouderde kerel met een enorme kroon op zijn hoofd, die bij nadere inspectie bleek te bestaan uit een dicht netwerk van dikke, opgestoken vlechten. De andere persoon, kleiner van stuk met vrouwelijke, nog niet volgroeide curves, bleef in de schaduw van de bus staan wachten. Ze had wel wat weg van het meisje dat hij had aangereden, maar in zijn ogen leken alle meisjes van die leeftijd op elkaar, zeker in het donker. Het licht van de straatlantaarn reikte niet ver genoeg om haar gezicht te kunnen onderscheiden.

Zouden dit de nieuwe burens zijn? De eerste indruk wekte niet bepaald het vertrouwen dat ze in deze buurt zouden passen.

De man opende de laadklep van de bus en begon enkele meubelstukken via de tuinpoort naar binnen te sjouwen. Een bank, een tafel, een stuk of wat matrassen en een stapel losse planken. De jonge vrouw wachtte, leunend tegen de bus, spelend met het mobieltje in haar hand.

Als laatste tilde de man iets wat op een vierkante, gietijzeren kachel leek uit de laadruimte. Het ding was zo zwaar dat hij stond te trillen op zijn benen. Hij zei iets naar het meisje, dat schouderophalend reageerde. Voetje voor voetje bracht de man de kachel naar binnen. Het duurde even voordat hij weer naar buiten kwam. Hij sloot de laadklep en gebaarde het meisje in te stappen.

Pas nadat het busje met enig kabaal vertrokken was, ging Floyd naar bed. Hij mocht hopen dat de nieuwe burens het nachtelijke lawaai in de toekomst tot een minimum zouden beperken.

De volgende ochtend bracht Floyd zijn dochter met de auto naar school. Op de achterbank slaakte Anna in haar kinderstoeeltje een grote geeuw. Dit was niet haar sterkste moment van de dag. Ze was nauwelijks het bed uit te porren, werkte

haar ontbijt onder voortdurende aansporing hapje voor hapje naar binnen en deed de linker schoen om haar rechter voet en omgekeerd, totdat haar vader, inmiddels stomend van ongeduld, het schoeisel niet bepaald zachtzinnig op de juiste manier bij haar aantrok en haar mopperend in het autostoeltje gespte. Pas op het moment dat hij de openbare weg opdraaide en zijn bolide zich bijna geruisloos tussen het verkeer mengde, kwam hij tot rust.

In zijn achteruitkijkspiegel zag hij zijn kostbaarste schat voor zich uit staren, zich schijnbaar nauwelijks bewust van het concept tijd en de daaraan verbonden afspraken. Hij hield zo zielsveel van haar dat hij zichzelf telkens weer vervloekte wanneer hij boos op haar geworden was omdat ze niet opschoot of direct deed wat hij haar vroeg.

‘Sorry, dat ik zo kortaf was,’ zei hij berouwvol. ‘Maar je weet dat ik er slecht tegen kan als je niet meewerkt. Vooral op de vroege ochtend, toch?’

‘Is niet erg, pap.’

‘Heb je zin om naar school te gaan? Het wordt vast weer een mooie dag.’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ach, maakt me niet zoveel uit.’

De dromerige blik in haar ogen bevestigde haar gevoel. Zo keek ze de laatste tijd steeds vaker. Soms dacht hij dat ze met haar gedachten in een andere wereld woonde.

‘Niet vergeten dat je straks naar de BSO moet. Mama komt je voor etenstijd ophalen, okay?’

Het zou niet de eerste keer zijn, dat de school zijn vrouw opbelde omdat hun dochter eenzaam en alleen op het schoolplein geduldig stond te wachten om opgehaald te worden, terwijl ze naar de opvang moest. Op die momenten raakte Anna niet in paniek. Ze huilde niet eens, maar stond met haar schooltas om haar rug gebonden en haar handen wrijvend en friemelend een half uur lang uit te kijken naar niets.

Met alle officiële plekken bezet, parkeerde hij de auto

in een bocht half op de stoep. Hand in hand liepen ze het schoolplein op. Veel ouders zetten hun kinderen in de klas af en namen uitgebreid afscheid, maar daar had hij geen tijd voor. Hij tilde haar op, gaf haar een dikke kus en duwde haar door de deur naar binnen, de gang op. Nog een laatste zwaai en weg was hij.

Een paar dagen later liet de nieuwe buurman zich opnieuw zien. Voor zijn doen was Floyd vroeg thuis. Hij had Anna noodgedwongen van school opgehaald, omdat Yvonne muurvast in een file op de snelweg stond. Het was eigenlijk een ongeschreven regel dat men het kantoor niet voor sluitingstijd verliet, maar Floyd had zich met het thuiswerkmoesje afgemeld en hoopte dat de afdelingschef zijn absentie niet naar boven zou doorspelen.

Hij had net de voordeur geopend om Anna binnen te laten, toen hij beweging zag in de tuin van de nieuwe burens. Een wirwar van donkere vlechten stak net boven de haag uit. Nieuwsgierig liep hij een stukje het grasveldje op.

Door een opening in het raster zag hij een forse kerel een grote struik in de grond planten. Spiernaakt. Abrupt hield Floyd zijn pas in. Zag hij dit goed? De nieuwe buurman kwam overeind, pakte een gieter en besprenkelde de nieuwe aanwas. Onder de imposante haardos ging een gezond gebruind lichaam schuil, brede schouders en krachtige armen versierd met tatoeages. Lager wilde Floyd niet kijken.

Hij sloop terug naar huis, terwijl hij zich bedacht dat alleen een echte zoonbidder zich in deze Hollandse nazomerse temperatuur in zijn blootje buiten zou wagen. Zelfs in zijn blouse en colbert vond Floyd het nog frisjes. Zou de buurman een naturalist zijn? In dat geval werd het hoog tijd voor een gordijn voor het raam dat uitkeek op diens tuin.

Vrijdagavond plofte Floyd uitgeput naast zijn vrouw op de bank. Hij had Anna naar bed gebracht, waar het meisje nog

zeker twee uur in haar boekjes zou bladeren.

‘Ik ben er helemaal klaar mee,’ zei Floyd. ‘Het lijkt wel alsof ze al het werk op mijn bureau neerleggen.’

‘Al iets van de promotie gehoord?’

‘Nee, dat wordt pas in de week voor kerst bekend. Op de jaarlijkse borrel, weet je nog?’

Ze lachte schalks, zich een hitsige scène in het toilet herinnerend.

‘Kom je dit jaar weer mee?’

‘Dat weet ik nog niet. Hangt ook van mijn rug af.’

De verkeerde beweging, die ze een aantal weken geleden bij het opruimen van haar schoenencollectie had gemaakt, speelde haar onderrug nog steeds parten.

‘Zullen we een serietje kijken?’

‘We kunnen ook de gordijnen dicht doen en de bank eens uitproberen,’ antwoordde Floyd, terwijl hij zijn hand op haar buik legde en langzaam richting haar borst bewoog.

‘Straks, misschien. Ik ben moe, ik voel mijn voeten.’

Ze pakte de afstandsbediening, maar nog voordat ze op het aan knopje drukte, rinkelde de deurbel. In het licht van de buitenlamp zwaaide een forse, harige man naar binnen.

‘Dat is de nieuwe buurman! Wat komt die nou doen?’ zei Floyd. ‘Doe jij even open?’

Yvonne haastte zich naar de deur.

‘Hallo!’ klonk het. Een ruwe mannenstem met een milde aanslag. ‘Ik dacht, ik kom even kennis maken met mijn nieuwe burens. Het is goed dat we elkaar leren kennen, want we wonen tenslotte op een steenworp afstand.’

‘Wat leuk!’ riep Yvonne met haar bekende, sociaal ingegeven enthousiasme. ‘Ik heet Yvonne. Kom toch binnen, wil je wat drinken?’

‘Nou, dat sla ik niet af. Men noemt mij Punta Pradesh en het genoeg is geheel mijnerzijds.’

Ondanks de ruime afmetingen van de woonkamer leek de buurman de ruimte geheel te vullen. Voor de gelegenheid

had hij zich in een tuinbroek gehesen. Voor zover Floyd kon zien, droeg de man daaronder niets. Zwart borsthaar krioolde rijkelijk rond de spijkerstof. Een dikke vlecht die bijeen werd gehouden door goudkleurige bandjes prijkte op zijn karamelkleurige hoofd.

Floyd stak zijn hand uit zonder van de bank overeind te komen. 'Floyd Koudewater. Hallo.'

'Buurman.'

Met een glas whiskey in de hand nestelde Punta Pradesh zich in de love seat, de nieuwste aanwinst voor het interieur, die Yvonne bij een designwinkel op internet op de kop had getikt. Het was even wennen aan de tientallen rode rozen op de crèmekleurige bekleding. Het contrast met de verwilderde buurman kon nauwelijks groter zijn.

'Leuk ingericht,' zei de buurman. 'Zelf gedaan?'

'Dat is geheel op het conto van mijn vrouw te schrijven. Zij heeft de smaak, ik de centen.'

'Dus jullie zijn getrouwd?'

'Al bijna acht jaar. Toen Von zwanger raakte van Anna, leek het ons beter om ons in het eeuwige te verbinden.'

'Ach, het eeuwige. Die schitterende illusie van onsterfelijkheid. Was het een mooi feest?'

'Vanzelfsprekend! Het was een prachtige dag.'

'Dan is het huwelijk in elk geval fatsoenlijk ingezegend. Jullie dochter mag blij zijn met zulke nobele ouders.'

Nobel? wilde Floyd vragen, maar Yvonne was hem voor.

'Wat een bijzondere naam heeft u! Punta, hoe was het ook maar weer?'

'Pradesh! Punta Pradesh. En niemand zegt ongestraft 'u' tegen mij!'

'Waar kom je vandaan, als ik vragen mag?'

'Overal en nergens. Mijn naam is mijn geboorteakte. Ik kom uit een familie van reizigers. De moeder van mijn moeder was een Kazakse die uitgehuwelijkt werd aan haar neef maar op tijd de benen nam en naar India vluchtte, waar ze

de liefde van haar leven ontmoette. De vader van mijn vader was een Indiaan uit Noord Amerika, waarschijnlijk een Mojave, die het heeft aangelegd met een geïmporteerde slaavin uit Zuid Amerika. Een Peruviaanse of een Boliviaanse, dat is nooit helemaal helder geworden. In elk geval geen Mexicaanse. Volgens de overlevering hebben zij per boot het hazepad gekozen en zijn ze met z'n tweetjes naar Polynesië gezeild, maar als je het mij vraagt is dat nogal kras. Het zal wel het in het vooronder van een vrachtschip zijn geweest, waar de familielijn voortgezet is. Maar goed, op één van die eilanden werd mijn vader geboren. Door een stom toeval zijn mijn ouders allebei bij een ambassade gaan werken, de een voor de Engelsen en de ander voor de Fransen. Ze hebben elkaar ontmoet op een groot feest ergens in de Pacific. Het was meteen raak. Liefde van het puurste, zuiverste soort. Dat zou je misschien niet zeggen als je het resultaat van hun samensmelting ziet, maar de natuur heeft zo zijn eigen opvatting over het voortplanten van liefde. In elk geval mag je met recht spreken van een vuilnisbakkenras. En daar hoort mijn naam bij.'

'Wat romantisch!' kraaide Yvonne.

Met een grote lach op zijn brede, vierkante hoofd goot de buurman de laatste slok whiskey naar binnen. 'Goed spul!'

'Kan ik je nog eentje inschenken?'

'Dus als ik het goed begrijp,' zei Floyd, 'dan betekent Punta Pradesh vuilnisbak.'

De man keek hem geamuseerd aan en pakte een pakje sigaretten uit de borstzak van zijn tuinbroek. 'Bezwaar als ik rook?'

'Ja. Onze dochter is astmatisch,' loog Floyd.

Even liet Punta een sigaret behendig tussen zijn vingers dansen.

'Ik geloof dat ik weer moet gaan,' zei hij tenslotte. 'Het was mij een waar genoegen en ik ben er zeker van dat wij elkaar in de toekomst nog veel gaan zien.'

‘Dat lijkt mij hartstikke leuk,’ zei Yvonne, die hem uitliet.

Vanaf de bank zwaaide Floyd zijn buurman uit, waarna hij opstond en de gordijnen met een ruk sloot. Zijn vrouw kwam foeterend terug.

‘Wat ben jij toch een botte hark! Komt die man zich netjes aan ons voorstellen, ga jij hem een beetje lopen afzeiken.’

‘Ik heb het niet op tuinbroeken, dat weet je.’

‘Lul toch niet, man. Ik wil dat je morgen je excuses gaat aanbieden.’

‘Geen haar op mijn hoofd die dat overweegt. Ik heb hem toch niet uitgenodigd? Ik was net bezig jou te verleiden, komt die vent aanzetten. Alsof ik daarop zit te wachten. En dat onzinverhaal over zijn afkomst, dat geloof je toch niet? Volgens mij heet hij gewoon Jan Jansen of zo. Er zit meer dan één steekje los bij die kerel.’

‘Wat mankeert jou? Punta is een heel aardige man! Zoiets voel je meteen. Natuurlijk klopt dat verhaal, heb je dan niet gezien hoe hij eruit ziet? Dat zijn zeker drie rassen door elkaar.’

‘Dat doodshoofd op zijn arm, dat heb ik gezien. En die tattoo van Bob Marley met een dikke joint in zijn bakkus. Nee, dat is echt een lekkere gast. Ik heb zo’n donkerbruin vermoeden dat wij daar geen langdurige vriendschap aan gaan overhouden. Maar genoeg over die griezel. Laten we het eens over ons hebben.’

‘Alsof ik daar zin in heb, als jij je zo gedraagt!’ riep Yvonne.

Zachtjes ging de kamerdeur open. Hun dochter zette drie passen naar binnen. Ze had haar nachthemd achterstevoren aan en haar lievelingsknuffel stevig in haar arm geklemd. De bruine beer miste één oog en had een nieuwe staart die net een andere tint had dan de rest van zijn lijf, maar Anna’s liefde voor het beest was onvoorwaardelijk.

‘Papa? Mama? Zijn jullie ruzie aan het maken?’

‘Och, schatje toch!’ Yvonne snelde naar haar dochter toe en nam haar in haar armen. ‘Natuurlijk niet! Wij zijn gewoon

aan het praten. Dat doen grote mensen nou eenmaal.'

'Je bent aan het schreeuwen, mama.'

'Ik wilde gewoon dat papa het goed hoorde. Hebben we je wakker gemaakt?'

'Ik sliep nog niet. Wie was die meneer die op bezoek was?'

'Heb jij hem gezien? Hoe kan dat nou,' zei Floyd, die ook naar zijn dochter toegelopen was.

'Ik hoorde de deurbel.'

'Natuurlijk, dat is waar ook. Kom, liefje, papa zal jou weer naar bed brengen. Want is het al lang tijd om te gaan slapen.'

Gedwee liet ze zich naar boven brengen en instoppen. Al die tijd keek ze met een sip mondje naar de vloer.

'Wat kijk je toch treurig, Annaatje van me. Ben je verdrietig? Je weet dat je papa alles kan vertellen.'

'Nee hoor, ik ben niet verdrietig. Ik was aan het nadenken.'

'Nadenken?' lachte Floyd. 'Dat hoeft dat kleine koppie van jou nog helemaal niet te doen. Voor je het weet zit je hoofd vol met zorgen.'

'Wat zijn dat, zorgen?'

'Geen dingen voor kleine meisjes. Laat de zorgen maar aan de grote mensen over. En nu lekker slapen!'

Hij zoende haar op haar mond en nog eens op haar voorhoofd, knipte het nachtlampje uit en liep zachtjes de kamer uit.

'Laat je de deur open?'

'Vooruit dan, op een kier. Slaap lekker, schatje.'

2

Midden in de nacht werden ze opgeschrikt door lawaai vanaf de straat. Ronkende dieselmotoren, piepende remmen en vrolijke stemmen door elkaar heen.

‘Wel verdomme,’ vloekte Floyd, terwijl hij het dekbed van zich af gooide. ‘Net nu ik mijn slaap zo hard nodig heb!’

Door een kier in het gordijn keek hij naar buiten. Voor het huis van Punta Pradesh dansten enkele oude dieselcampers een dronken wals in een futiele poging om een nette rij langs de stoeprand te vormen. Een aantal mannen gaf luidkeels aanwijzingen die niet of nauwelijks werden opgevolgd.

‘Zijn ze nou helemaal gek geworden? Het is verdomme drie uur ’s nachts!’

Hij wilde het raam open doen en enkele verwensingen naar buiten slingeren, maar bedacht zich dat dit tegenover deze dronken overmacht weinig uit zou halen, behalve het genereren van nog meer herrie.

‘Morgen ga ik mijn beklag doen. Het lijkt erop dat ze bij Punta horen. Waarom verbaast mij dat nou niet?’

‘Kom maar weer terug in bed, schat. Het is vast zo voorbij.’
Grommend volgde hij het advies van zijn vrouw op.

De volgende ochtend schoof Yvonne het gordijn van de slaapkamer open en slaakte een luide gil.

‘Die piemel!’

‘Pardon?’

Floyd opende zijn ogen en wreef over zijn hoofd. ‘Mijn jongeheer slaapt nog. Kan het straks?’

‘Niet die van jou! Van de buurman! Kom snel kijken, hij ligt

gewoon in zijn nakie te zonnen. En het is nog wel bewolkt!’

‘Alweer? Laatst stond hij in zijn adamskostuum de tuin te doen. Hij zal wel nudist zijn.’

‘Maar dan ga je toch niet zo open en bloot liggen dat iedereen je kan zien?’

‘Zolang hij in zijn tuin blijft en niet in z’n blote kont op straat loopt, vind ik het best.’

‘Anna mag dit niet zien, Floyd. Die penis, het lijkt wel een kinderarmpje.’

‘Nogmaals pardon! Is hij zo groot geschapen?’

‘Groter dan ik ooit gezien heb.’

‘En je bent nog wel mij gewend.’

‘Natuurlijk schatje, ik klaag ook niet hoor. Maar dit is uitzonderlijk. Als Anna dat ziet, dan krijgt ze nachtmerries.’

‘Het zal wel een vleeslul zijn,’ mompelde Floyd, terwijl hij op zijn andere zij draaide. ‘Als je klaar bent met staren, mag het gordijn dan weer dicht? Ik wil nog lang niet opstaan.’

‘Nu komt er een vrouw bij hem liggen.’

‘Naakt?’

‘Nee. Ze heeft een of ander kleurig gewaad aan. Zo’n zweverig geval, Hare Krishna kleur.’

‘Gezellig. Ik zal haar straks een handje geven. Mag ik nu weer slapen?’

Yvonne trok het gordijn dicht en liet een lange zucht ontsnappen. ‘Dat wordt weer een eenzaam zondagochtend ontbijt. Waar is de tijd gebleven dat je een beschuitje met me wilde eten?’

‘Von, alsjeblieft! Ik heb niet bepaald goed geslapen met al die herrie op straat. Morgen maak ik het goed met je, echt!’

Ze klom terug in bed en ging bovenop hem liggen. Haar adem rook naar slaap, haar lijf naar de tintelende geur die hem nog steeds mateloos opwond.

‘Maak het nu maar goed met me, dan mag je daarna weer slapen.’

In het daglicht zag hij pas goed wat hem uit zijn slaap gehouden had. Vijf grote wagens, oude, platte bestelbussen waarop een caravan zonder wielen of een houten pipohuis was gemonteerd, stonden in een redelijk ordentelijke rij op straat opgesteld, de voorste ter hoogte van het huis van de buurman. Het leken wel circuswagens, zo bont als ze geschilderd en versierd waren. Geel, groen, oranje en paars, opgetuigd met een overvloed aan versiersels en snuisterijen. Eén van de wagens was behangen met vogelhuisjes, een ander beschilderd met een rij giraffen die hun lange nekken in een knoop hadden gelegd. Het enige wat er nog aan ontbrak, was een span met paarden.

Met Anna aan zijn zijde belde hij bij Punta aan. Het kon nooit kwaad om een probleem als nachtelijke geluidsoverlast direct bij de kraag te vatten, zodat iedereen wist wat wel en wat niet toelaatbaar was. Hij hoopte maar dat Punta op z'n minst aangekleed zou zijn.

Een dik, terrakleurig gordijn hing voor het woonkamer- raam. Het duurde even voordat Punta Pradesh de deur opende. Opgelucht constateerde Floyd dat zijn buurman een badjas droeg.

‘Buurman!’

‘Hallo, Punta.’

‘En waar heb jij deze prachtige engel vandaan?’

Met een verlegen lachje kroop Anna half achter Floyds benen.

‘Dit is mijn dochter Anna. Ze is zeven.’

‘Fantastisch! Kom binnen. Stoor je niet aan de rommel, het was nogal onrustig vannacht.’

‘Dat hebben we gemerkt.’

Punta legde zijn hand op Floyds schouder.

‘Ik hoop niet dat we jullie nachtrust verstoord hebben en als dat toch het geval is, dan bied ik bij deze mijn welgemeende excuses aan. Mijn vrienden komen van ver en het lot bracht hen op dat gruwelijke tijdstip bij mijn huis. Ik

beloof je dat het niet meer zal voorkomen. In elk geval niet in de nabije toekomst.’

Floyd voelde zijn ingehouden woede wegebben. Zijn buurman had de angel er meteen uitgetrokken.

‘Het is al goed. Wij hebben jaren midden in de stad gewoond, dus we zijn wel wat gewend.’

Binnen heerste een serene rust, ondanks het dozijn aanwezigen. Op de vensterbanken brandden tientallen kaarsen voor de gesloten gordijnen. Enkele langharige mannen in exotische outfits zaten rond een vierkante, gietijzeren stoof die middenin de woonkamer stond en waarop een vuurtje brandde. Drie vrouwen, al even langharig en ongeschoren, lagen verwickeld in geeloranje gewaden op en over elkaar op een lange bank. Boven hen prijkte een kunstwerk aan de muur, dat Floyd deed denken aan een Afrikaans schild met zes speren als spaken erachter geplakt. Die muur was oker geverfd, de muur ertegenover lichtpaars. Daar hingen enkele maskers, die eerder een Oosterse uitstraling droegen dan een Afrikaanse. Er stond een handvol bongo’s en een sitar, en de inham tegenover de keuken werd gevuld door overvolle boekenkasten die bijna zwichtten onder het gewicht van boeken.

Een jong, zwartharig meisje lag op een Perzisch tapijt te lezen in het licht van een mijnlamp die op haar hoofd was gebonden. De vloer was met grote lichtroze tegels bedekt.

‘Welkom in mi casa. Es tu casa, weet je wel.’

‘Wat jij zegt. Al ziet mijn casa er net iets anders uit.’

‘Ik weet het. Ik ben binnen geweest, weet je nog?’

Een magere, zwarte hond snuffelde aan zijn schoen. Boven het open vuur hing een geknikte kachelpijp die de rook via het raam boven de keukendeur naar buiten moest afvoeren, maar het leeuwendeel van de brandlucht bleef in de woonkamer hangen. Floyd schraapte zijn keel en wapperde een paar keer met zijn hand voor zijn gezicht.

‘Papa, mag ik met haar spelen?’

Anna wees naar het meisje dat lag te lezen.

‘Natuurlijk. Ik zie je zo.’

Terwijl zijn dochter naar het meisje huppelde, kreeg Floyd even de indruk dat hij haar al eens eerder had gezien. Maar voordat het kwartje kon vallen, trok Punta hem al bij de elleboog mee naar de tuin.

‘Ik moet je mijn schatkamer laten zien!’

Benieuwd wat hij zou aantreffen, besloot Floyd dat het niet meer gepast was om nog te klagen over het nachtelijke rumoer. Hij ging zich bijna schuldig voelen dat hij de buurman bij diens spontane bezoek zo lullig had behandeld. Te druk, dacht hij, ik heb te druk. En het was natuurlijk wel een rare snuiter, zo eentje die je niet zomaar naar binnen haalt.

Buiten verbaasde hij zich over de snelheid waarmee Punta Pradesh zijn tuin aangeplant had. Het leek wel alsof de man hier al jaren woonde. Punta liep naar de hoek van zijn tuintje en wees hem op een aantal groene planten. De hoogste daarvan meende Floyd te herkennen aan de lange, slanke, gekartelde blaadjes die uit dunne takjes ontsproten. Hurkend liet Punta zijn hand over het weelderige groen glijden.

‘Dit is mijn geneeskrachtige tuin. Ik zie dat je de hennep herkent, goed zo. Maar ik heb nog veel meer! Dit hier bijvoorbeeld is maca, een wortel uit Peru. Goed voor je libido,’ zei hij met een knipoog. ‘En dit is acai, dat wordt al eeuwen door de bewoners van de Amazone gebruikt als ontstekingsremmer. Als je weet wat de natuur te bieden heeft, dan heb je geen pillen meer nodig. Hier, alfalfa, daar ga je goed van pissen. Citroengras ken je natuurlijk, en dit is spirea, werkt ook ontstekingsremmend.’

‘Jij bent vast nooit ziek.’

‘Zelden. Ik kan mij de laatste keer niet heugen, nu je er naar vraagt. Weet jij het nog, Idea?’

Nu pas merkte Floyd de vrouw op die vlak achter hem

stond. Midden in haar bloei, net zo gebruind als Punta maar aanmerkelijk minder behaard. Haar lichte ogen boorden dwars door Floyd heen, zo indringend dat hij zijn blik moest afwenden. Tegelijkertijd wilde hij meteen weer kijken, aangesproken door een onbekend, magisch licht.

Ze sprak zachtjes en articuleerde zorgvuldig. ‘Ik herinner mij alleen de toekomst. Het verleden ben ik vergeten.’

‘Dat bedoel ik. Dit is een wijze vrouw, buurman. Laat je niet misleiden door die geweldige boezem. Deze weet meer dan jij en ik samen.’

Uiteraard kon hij niet anders dan een blik op haar voorgevel werpen. Verborgen onder een lichtbruin jurkje, verstoken van de steun van een beha, lonkten twee flinke, fraai gevormde borsten naar zijn wellust. Snel wendde hij zijn ogen af.

‘Ik zei nog,’ zei Punta lachend. ‘En dan heb ik natuurlijk nog wat munt en rozemarijn. Daar verderop staat een laurierplant, zie je hem? Naast de rozebottels en de gemberstruik. Eigenlijk heb ik alles wat een mens nodig heeft om gezond te blijven, mits hij natuurlijk voldoende eet, alcohol consumeert en de daad met enige regelmaat en volle overgave tot een goed einde brengt. Je snapt wel wat ik bedoel.’

‘Natuurlijk,’ mompelde Floyd.

Zijn hoofd tolde van alle indrukken. Aan de ene kant ademde een indrukwekkende vrouw in zijn nek en aan de andere kant had zijn buurman een massieve arm om hem heen geslagen.

‘We gaan zo een ritueel jointje roken. Doe je mee?’

Floyd stak zijn platte hand op. ‘Nee, bedankt. Ik rook niet.’

‘Nooit geprobeerd?’ vroeg Idea, die haar hand over die van Punta Pradesh had geschoven en op Floyds linker borstspier liet rusten.

‘Toen ik jong was, lang geleden. Maar ik vond er niet zoveel aan. Ik hou liever de controle over mijn hoofd.’

‘Toe maar!’ riep Punta uit. ‘Je slaat de spijker op zijn kop!’

Ieder z'n ding, wij respecteren dat. Kom, dan laat ik je uit. Had je eigenlijk een speciale reden voor je bezoek?’

‘Nee, niet echt. Ik wilde gewoon eens komen kijken.’

Hij begon het flink warm te krijgen. Het was tijd om te gaan. Hij liep naar binnen en riep zijn dochter, die met het buurmeisje op de grond in een boek bladerde.

Met tegenzin stond Anna op. ‘Papa, mag ik nog even blijven spelen?’

‘Nee, we gaan. Zeg, ken ik jou niet ergens van?’ vroeg hij aan het andere meisje, dat een stuk ouder leek dan Anna.

Ze stak haar hand uit. ‘Coraline.’

‘Floyd,’ antwoordde hij, haar slappe handdruk beantwoordend.

Ineens zag hij het. Het ringetje in de neus ontbrak, maar zij was het wel degelijk. ‘Heb ik jou laatst van de fiets gereden?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Dag Anna. Kom je morgen weer?’

De buurman hield woord. Lawaai of andersoortige overlast bleef de hele week uit. De stoet huifkarren stond onaangevoerd langs de kant van de weg te wachten op de winter. Anna en Coraline spraken dagelijks met elkaar af om buiten te spelen of op Anna's kamer te lezen. Na Floyds verslag van de chaos in het huis van de buurman leek het Yvonne niet zo'n goed idee om Anna daar zonder toezicht te laten spelen.

Ondertussen kreeg Floyd de portfolio van een van zijn collega's op zijn bureau gedumpt, omdat die betreffende collega op staande voet was ontslagen. Een klassieke, blonde carrièretijgerin die op hoge hakken binnen was komen klakken met haar parmantige borsten in een diep décolleté en die er niet voor schroomde om haar fysieke kwaliteiten in te zetten wanneer de baas de nieuwe klanten uitdeelde. Maar al snel was gebleken dat ze van financial risk management geen kaas had gegeten. De miljoenen vlogen

de deur uit en verdampten in beleggingen die zo heet waren dat niemand anders zijn vingers eraan durfde te branden. Toen eenmaal bleek dat ze haar MBA-diploma bij een Amerikaanse pseudo-universiteit van een schreeuwerige vastgoedmagnaat had gekocht, werd ze zonder pardon de laan uit gestuurd.

Alhoewel Floyd blij was dat hij geen last meer had van dat kreng op hakken, zat hij nu met een dikke stapel onverkooptbare en snel in waarde dalende beleggingen. Zijn baas had hem verzekerd dat de verliezen niet op zijn conto geschreven zouden worden, maar hij wist maar al te goed dat zulke beloftes na een maand vergeten waren. Er zat niks anders op dan de handel zo snel mogelijk te verkopen en dat betekende bellen, bellen en nog eens bellen. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat probeerde hij het papieren geld aan investeerders te slijten, maar de recente crisis in de financiële wereld maakte zijn opdracht zo goed als onmogelijk.

Op een middag wandelde Punta Pradesh het kantoor binnen met een wolk van haardlucht in zijn kielzog. Hij droeg een wijd, blauw shirt op een indianenbroek en had zijn dikke haar in een nestje opgezet. Verrast schudde Floyd hem de hand en bood hem een kopje koffie aan, dat resoluut werd afgeslagen.

‘Alles wat uit een automaat komt, is kankerverwekkend. Voor mij alleen puur natuur en anders niet. Heb je misschien groene thee?’

Floyd wenkte de afdelingssecretaresse. ‘Hebben wij verse groene thee?’

Vragend keek ze hem aan.

‘Thee, Julie. Thee met groene blaadjes.’

‘Munt, bedoel je! Ik geloof het niet. Maar we hebben wel zakjes met citroen en gembersmaak.’

Punta Pradesh schudde zijn hoofd. ‘Water is ook goed. Kraanwater.’

‘Je hoort het. Een glaasje water voor mijn gast en een cappuccino voor mij.’

De stapel vervloekte dossiers opzij schuivend, keek hij zijn buurman nog eens goed aan.

‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik jou niet in een beleggingskantoor als het onze verwacht had.’

‘Waarom niet?’

‘Jij lijkt mij niet het type dat in risicovolle beleggingen handelt.’

‘Wat voor type ben ik dan?’

Floyd dacht twee seconden na. ‘Een vrijbuiters die in zijn nakie in de tuin werkt.’

Punta lachte. ‘Dat heb je goed gezien! Maar er schuilt meer achter deze jongen dan je op het eerste gezicht zou zeggen. Ik zou zomaar een vermogend man kunnen zijn. Jouw liefvallige vrouw maakte mij op jouw beroep opmerkzaam en dat wekte mijn interesse.’

‘Mijn vrouw of mijn beroep?’

‘Het laatste. Al zal ik niet ontkennen dat Yvonne een buitengewoon charmante dame is. Zij vertelde dat jij harder moet werken dan goed is voor een mens, omdat je met wat hoofdpijndossiers in je maag zit.’

‘Kwam je haar toevallig op straat tegen?’

‘Integendeel. Zij heeft mij met haar bezoek vereerd. Ze kwam een kopje suiker halen, om het zo maar eens te zeggen,’ zei Punta met een knipoog.

Meende hij dit nou serieus of maakte hij een grapje? De secretaresse kwam binnen met de bestelling. Het ontging Floyd niet dat ze het glaasje water met een overdreven glimlach aan zijn buurman gaf.

‘Dank je wel, schat,’ zei Punta. ‘Julie, was het niet?’

Blazend zette ze Floyds koffie op het bureau.

‘In elk geval, Floyd, hoeveel heb je nodig?’ vroeg Punta.

‘Wat bedoel je?’

‘Pecunia. Denero. Naqud. Soldi. Wang. Money. Ik kan dat

woord in heel veel talen uitspreken. Net als het woord voor vrouw, trouwens.'

'Dat wil je niet weten. We hebben het hier niet over pepernoten.'

'Sinterklaas is ook nog niet uit Spanje vertrokken. Dus, hoeveel?'

'Vijfentwintig miljoen, als je echt weten wil. En daarmee kan ik pas de eerste tranche dekken.'

Punta float tussen zijn tanden. 'Dat is inderdaad een hoop geld. Waar moet je dat vandaan halen?'

'Als mijn nieuwe buurman het mij niet kan voorschieten, moet ik bij andere investeerders aankloppen. Helaas zijn de beleggers niet meer zo gek als vóór de crisis. Zeker niet met opties als deze. Spaans vastgoed, enkele winkelcentra in het voormalig Oostblok, twee nog te bouwen kolencentrales die er waarschijnlijk nooit gaan komen en, last but not least, een wapenfabriek in Turkije. Ik heb echt geen idee wat haar bezield heeft om deze troep te kopen, maar ze heeft het gedaan. En de banken doen niet meer mee, die zitten al veel te diep met hun poten in het moeras.'

Hij slaakte een diepe zucht, terwijl hij zijn ogen over de papierwinkel op zijn bureau liet glijden. 'Waarom ik? Dat vraag ik mij nu af. Van alle junior risk managers kiezen ze mij uit. Is het een test voor de aankomende promotieronde? Iedereen met ook maar een beetje kennis van zaken weet dat het onmogelijk is om winst te maken op deze bagger.'

'Dan moet je proberen je verlies zoveel mogelijk te beperken.'

'Zelfs dat is ondoenlijk. Ze moeten de hele handel gewoon afboeken en hun verlies nemen. Zij hebben die griet aangenomen, niet ik. Ik zit hier mijn kostbare tijd te verdoen terwijl ik heel veel geld voor hen zou kunnen verdienen als ze mij mijn gang laten gaan. Maar ja, zo gaat dat tegenwoordig met die managers. Zodra ze van de werkvloer zijn, menen ze te weten hoe de wereld in elkaar steekt. Maar van dat

soort mensen heb jij neem ik aan geen last.'

'Ik heb nergens last van,' beaamde Punta. Hij strekte zich uit en legde zijn armen in zijn nek. 'Ik ben helemaal zen. Iedere dag weer.'

'Soms zou ik dat ook wel willen. Maar meestal niet.'

'Het is heel eenvoudig, hoor. Je hoeft alleen maar je ogen te openen en dan zie je de waarheid vanzelf. Een wijs man zei eens het volgende. Wie somber is, leeft in het verleden. Wie angstig is, leeft in de toekomst. Alleen hij die vrede met zichzelf heeft, leeft in het nu.'

'Tja,' zei Floyd met enige scepsis in zijn stem.

'De geschiedenis herhaalt zich telkens weer opnieuw. Waarom zou je hem dan willen onthouden?'

'Om er iets van te leren misschien? Ik geloof niet zo in dat hele zen-gebeuren. Iedereen loopt tegenwoordig mindfull te doen tussen de yoga en de groenteshakes door, maar als je het mij vraagt is dat allemaal door commercie ingegeven. Creëer een hype en de meute stort zich er vol overgave op.'

'Mee eens. Je kan beter bij jezelf blijven.'

'Dat is al moeilijk genoeg. Ik krijg hoofdpijn van dit gedoe, maar ik moet er toch mee dealen. Zen of niet, het werk loopt niet vanzelf weg.'

'De moderne mens offert zijn gezondheid op om geld te verdienen en moet dat geld vervolgens uitgeven om zijn gezondheid weer te herstellen.'

'Ziek worden doen we allemaal, of je nou werkt of niet.'

'Als je bezorgd bent over de toekomst, dan vergeet je van het heden te genieten. Dan leef je alsof je nooit zult sterven en sterf je terwijl je nooit geleefd hebt.'

'Amen. Dit soort teksten schud jij gewoon uit je mouw? Petje af, maar ik mag een biet zijn als ik begrijp waar je het over hebt.'

'Luister, Floyd. Het is eigenlijk heel simpel. Je moet zo dicht mogelijk bij jezelf blijven en dat bereik je het snelste door in het moment te leven. Letterlijk. Dat betekent dat je

niet moet nadenken over de gevolgen van je daden, maar gewoon moet doen. Als jij in dit wolvennest op de juiste plek zit, dan volgt op jouw actie vanzelf de gewenste reactie. Snap je wat ik bedoel?’

Floyd dacht even na. Actie-reactie, dat was één van de principes waarin hij geloofde. En alhoewel hij wars was van pseudofilosofische levenslessen, sloten Punta’s woorden aardig aan bij het thema van de teambuilding die ze recent hadden gehad. De juiste man op de juiste positie. Ze hadden er een potje voor moeten voetballen voordat iedereen begreep waar de cursus over ging.

‘Wat ik alleen maar wil zeggen,’ vervolgde Punta, ‘is dat jij dit probleem moet oplossen zoals jij een probleem altijd hebt opgelost. Je moet je geen zorgen maken over de consequenties, want het is een illusie om te denken dat wij invloed hebben op de loop der dingen. De uitkomst van een keuze wordt door het toeval bepaald. En dat toeval is het enige waar wij invloed op kunnen uitoefenen. Tenzij je in een god gelooft, dan houdt het verhaal hier op.’

‘Misschien heb je gelijk,’ antwoordde Floyd bedachtzaam. Hij raapte de losse vellen papier op zijn bureau bij elkaar en klopte de stapel op het hout recht. ‘Het is tijd voor actie!’

Gaandeweg het gesprek was zijn neerslachtige stemming honderdtachtig graden omgeslagen. Hij voelde de energie weer door zijn lijf stromen. Dit was wat hem beter maakte dan zijn collega’s. De passie waarmee hij zijn werk deed. Als een pitbull kon hij zijn tanden in een belegging zetten en investeerders er aan hun haren bijtrekken. Als het moest, zou hij zelfs Tsjernobyl als een vakantieparadijs kunnen verkopen.

‘Het was een aangename bijeenkomst, maar ik heb werk te doen, buurman. Kan ik je nog ergens mee van dienst zijn?’

‘Ik kwam eigenlijk langs om je uit te nodigen voor mijn feestje vanavond. Jouw liefvallige vrouw heeft haar komst al toegezegd en ik heb oppas geregeld voor jullie dochter.’

‘Lijkt me heel gezellig. Ik zal kijken of het me lukt.’

‘Prima, dan zie ik jullie vanzelf verschijnen. Amuseer je vandaag, buurman.’

Hij stond op, schudde Floyd de hand en liep het kantoor uit. In de gang maakte hij een praatje met de secretaresse, die vrijwel meteen als een verlegen schoolmeisje begon te giechelen en pas ophield nadat de lift met Punta erin de begane grond bereikt had. De zware brandlucht, vermengd met een parfum van vaag bekende kruiden, bleef de rest van de dag als een stationaire wolk voor Floyds bureau hangen.

Thuis wachtte het avondeten op een bord in de magnetron. Zijn vrouw en dochter waren nergens te bekennen. Buiten doofde de schemering langzaam het licht. Over een week of twee zou hij in het donker naar huis rijden, een vooruitzicht waarop hij zich verheugde, omdat de duizenden lampen van auto's en lantaarnpalen het naderen van de feestdagen aankondigden. Met zijn laptop op tafel at hij de opgewarmde lasagne, die voldoende gezouten was om zijn smaakpapillen ondanks het gebrek aan streling te prikkelen.

Net op het moment dat hij de televisie aanzette voor het acht uur journaal, ging de voordeur open. Twee giechelende meiden in de hal. Hij herkende het hoge, bijna hysterische gelach van zijn dochter meteen.

‘Papa!’ kraaide ze, alvorens ze hem in de nek vloog.

‘Dag schatje, waren jullie weer op pad?’

‘We hebben lieveheersbeestjes verzameld. We hebben er eenentwintig gevonden!’

Coraline keek op gepaste afstand toe. ‘Hallo, meneer Koudewater.’

Anna kroop onder zijn arm door, ging naast het buurmeisje staan en pakte haar hand. Ze kwam net tot aan haar navel, die schuil ging achter een rode cirkel met druipend bloed op haar zwarte T-shirt geschilderd. Daarboven stak

een verticale streep, die op borsthoogte door een horizontale werd doorkruist, al even bloedrood af op het donkere katoen. Een zwarte broek met de pijpen in zware, zwarte schoenen gestoken, zwart haar met enkele grijswitte slieren ertussen en een gezicht wit als sneeuw met donkere lijntjes rond haar ogen en donkere lippenstift. Een kleine piercing, ditmaal naast haar linker wenkbrauw, maakte het plaatje compleet.

Niet bepaald het type vriendin waarmee hij zijn dochter wilde associëren. Hij kon alleen maar hopen dat Anna er tegen die tijd een andere smaak op na zou houden, maar hij had al van diverse ervaringsdeskundigen gehoord dat er geen grotere ramp bestond dan een dochter in de pubertijd.

‘Ik kom vanavond op Anna passen, zodat u naar het feestje kunt,’ zei Coraline.

‘O?’

‘Mama is daar al,’ zei Anna. ‘Kom, dan gaan we naar mijn kamer!’

Ze trok haar vriendin mee, die nog één keer achterom keek en naar Floyd lachte als een meid die volwassen wil overkomen maar het nog veel te leuk vindt om kind te zijn.

Anderhalf uur later drukte hij met een intens gevoel van tevredenheid op de verzendknop van de email die hij zojuist had opgesteld. In krachtige bewoordingen, ondersteund door steekhoudende argumenten, deed hij zijn afdelingschef het voorstel om de waardeloze beleggingen zo snel mogelijk in zijn geheel af te schrijven en het verlies te nemen voor wat het was. Hij wenste er in elk geval geen tijd meer aan te besteden. Mocht men, zijnde het managementteam, toch willen dat er investeerders werden gezocht om nog iets van de cash terug te zien, dan moesten ze iemand anders voor die klus zoeken. Hij was er klaar mee, hij wilde weer geld gaan verdienen voor de zaak.

Het voelde goed om zijn hakken stevig in het zand te zetten. In zijn jongere jaren had hij bij zijn dispuut naam

en faam verworven met zijn standvastigheid. In discussies week hij zelden van zijn standpunt af en op feestjes verliet hij steevast als één van de laatsten het gedruis. Maar sinds hij de dertig gepasseerd was, en zeker sinds hij vader was geworden van het liefste meisje ter wereld, was die standvastigheid in rap tempo afgebrokkeld. Hij stond milder in het leven, hing niet meer zo vast aan zijn eigen mening en liet de meeste discussies aan zich voorbij gaan. Hij had het al druk genoeg met zijn eigen leven.

Levensgevaarlijk, besefte hij nu. Met zo'n houding werd je in de wereld van het snelle geld in een ommezien opgegeten. De haaien lagen altijd op de loer en een passieve vis was een gemakkelijke prooi. Het gesprek met zijn maffe buurman op het kantoor had hem eindelijk doen begrijpen met welk doel zijn baas hem de portefeuille had toegeschoven. Natuurlijk was het een test! En het antwoord had hij zojuist verstuurd. Nu was het wachten op een respons.

Bevredigd als hij was, kreeg hij zin om eens flink te gaan drinken. Het was al weer veel te lang geleden dat hij tegen het ochtendkrieken kruipend thuis was gekomen om stomdronken op de vloer in slaap te vallen.

Hij huppelde de trap op, de slaapkamer in en trok zijn pantalon en blouse uit. Voor de klerenkast bleef hij peinzend staan. Wat moest hij in vredesnaam aantrekken? Hij had geen idee van het soort feestje en wie er allemaal uitgenodigd waren. Zou de halve straat aanwezig zijn? In dat geval diende hij zich redelijk representatief te kleden. Maar als het allemaal hippievrienden waren, of circusartiesten en ander vrijgevochten volk, dan zou hij in zijn roze poloshirt aardig voor joker lopen.

Wat zou Von hebben aangetrokken? Op het bed lagen drie jurkjes, zwart, glitter en lichtgeel, naar zijn smaak alle drie te luchtig voor de tijd van het jaar. Blijkbaar had ze een en ander gepast, voordat ze een definitieve keuze had gemaakt. Dat lag in haar karakter, ze was niet het type dat

in één keer de knoop doorhakte.

Hij koos een spijkerbroek en een donkerrood poloshirt met een redelijk onopvallend groen krokodilletje op de linker borst. Terwijl hij aangekleed in de spiegel keek, dacht hij aan de vrouw die hem in Punta's tuin had beroerd. Idea, een vreemde naam voor een al even mysterieus wezen. Hij kon zich het vuur in haar ogen nog helder voor de geest halen. Het beeld oefende een duistere aantrekkingskracht op hem uit.

De kleur was goed, maar de vorm niet. Hij wisselde het poloshirt voor een hip, zomers bloesje met witte, rode en oranje vlakken en liet de bovenste twee knoopjes los. Dat zag er beter uit, constateerde hij tevreden. Nog een scheut deodorant onder de oksels en klaar was hij.

De meisjes zaten gezusterlijk op het zitkussen tegen elkaar aan met een boek uitgekapt op beider schoot. Toen hij de deur opendeed, stopte Coraline met voorlezen.

‘Dames, ik ga naar het feestje van Punta. Tot hoe laat kan jij oppassen?’

‘Dat maakt niet zoveel uit.’

‘Ze kan bij mij in bed blijven slapen,’ zei Anna met een enthousiasme dat hij in tijden niet bij haar gezien had.

‘Dat zal denk ik niet nodig zijn. Maar we zullen zien. Jij gaat in elk geval slapen nu, want het is al tien uur geweest. Veel te laat voor een meisje van zeven. Vergeet je niet je tanden te poetsen en een schone onderbroek aan te trekken?’

‘Ja, papa, dat weet ik wel.’

‘Mooi zo. Krijg ik nog een dikke kus van mijn allerliefste?’

3

Luide, stampende muziek lekte door elke porie van het nieuwbouwhuis naar buiten en reikte tot ver op de straat. Op het stoepje zaten twee jongelingen met dikke jassen en capuchons over hun hoofd een stevige joint te draaien. Een massieve kerel in een donkerblauw pak dat nauwelijks om zijn lijf paste bewaakte de voordeur. Zijn kaal, donker hoofd glom in het licht van de buitenlamp. Floyd wilde naar binnen stappen, maar de man hield hem met een uitgestoken arm tegen.

‘Alleen toegang voor familie en vrienden van de gastheer,’ zei hij met een diepe, zachte stem.

‘Ik ben een vriend van Punta. Ben ik een vriend van Punta? Ja, ik denk het wel. Bovendien is mijn vrouw al binnen.’

De portier knikte en opende de voordeur. Dreunende bassen en snelle drums probeerden hem weer naar buiten te duwen, maar hij doorbrak de golfstroom en wierp zich in het feestgewoel. De donkere kamer was goed gevuld. Er werd gepraat, gelachen en een beetje gedanst. Niets of niemand kwam boven de muziek uit. Sommige mensen meende hij te herkennen van zijn vorige bezoek. Het merendeel was inderdaad als hippie of iets wat daarop leek uitgedost. Wijde, kleurige gewaden, ontblote bovenlijven, rastacoupees en een overdaad aan leren en metalen sieraden. De drie jonge vrouwen in oranjegele jurk lagen weer op de bank, of misschien wel nog steeds. Aan het plafond hingen slingers met kleine discoballetjes, die het licht van talloze kaarsen reflecteerden. Op de vensterbank bij het grote raam voorzagen een paarse en een groene lavalamp het gordijn van